

налъ широко криле и се упжтилъ за синеещитѣ се въ далечината планини.

Минало лѣто, минала зима, дошла пролѣтъ. Отново всичко се раззеленило и зацвѣтѣло, стопили се ледоветѣ въ рѣкитѣ и езерата и индианцитѣ се приготвили за ловъ на риба. Следъ зимния гладъ всички очаквали богатъ ловъ. Най-вкусна риба, обаче, се въдѣла въ рѣката, недалечъ отъ водопада Апохохви. Но това мѣсто било много опасно. Много лесно човѣкъ могълъ да се увлѣче въ ловъ и да го понесе рѣката въ водопада. Ето защо, тамъ отивали на ловъ само най-смѣлитѣ и най-предпазливитѣ рибари.

Било ранно априлско утро. Слънцето току що изгрѣло. Блестящиятъ Лжчъ седналъ въ лодката си и тръгналъ на ловъ въ най-опасното мѣсто на рѣката, близу до водопада. Той и по-рано билъ ходилъ на това мѣсто, но всѣкога благополучно се връщалъ, защото билъ много предпазливъ и умѣло управлявалъ лодката си.

Блестящиятъ Лжчъ започналъ ловътъ. Риба имало въ изобилие. Една следъ друга той ловилъ рибитѣ и пълнѣлъ своята лодка. Той толкова много се увлѣкълъ въ ловъ, че не забелязълъ какъ лодката му все повече и повече се приближава до водопада. По едно време се опомнилъ, но било вече късно. Неговата лодка влѣзла въ единъ водовъртежъ и следъ това тѣй силно се ударила въ една скала, че лопатата му се счупила на две. Следъ малко лодката излѣзла отъ водовъртежа и се понесла къмъ водопада.

Блестящиятъ Лжчъ, обаче, не изгубилъ при-
сѣтствие на духа, той седналъ на кормилото и бързо започналъ да гребе съ другата лопата. Дълго се